

Óda

*Férfi. Nehezen fordul.
Nő milyen könnyen
fireg-forog.
De csikordul.
Legalábbis ebben a könyvben.*

*Könnyedén perdül a nő.
Férfi inkább csak megtorpan.
Ez, mondja,
ez most tényleg ő!
Azt mondja magának, hogy jól van.*

*Néz maga elé. Nézeget,
mert a nő mintha kinevetné. Pedig
csak nevet.
Nevet,
míg végképp kedvét nem szegik.*

*Kicsit, gondolja most a nő, lefogytam.
A férfi nem gondol. Vagy nem sokat.
Annyit, hogy
nem fogy el. Hogy jól van
így. Jó, hogy nem ő válogat.*

*Nem válogat. Nem választ. Nem ő válik.
Ezeket a másokra hagyja.
Már ügyis,
ügysem, nem sokáig
tart az egész. Úgysem maradna.*

*A kertben diólevelet söpör a szél.
A szomszéd kutya nyüszítését hallani.
A nő nevet.
A férfi nem beszél.
Kedv s öröm. Kedv. Remények. Isten. Az mi.*

*Fű, fa, bokor, virág felissza
az olvadt havat. Minden mintha örül.
Nem vacakol. Nem
fordul vissza.
Arra nincs idő. Körül-*

*keríti, mint ama jó gazda,
a házát. Lesz valami. Felölti a kert a ruháját.
Majd mind, ami
el van baszva,
visszanyeri a báját.*